

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **M. T. H.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Moravské náměstí 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2025, č. j. OAM-520/ZA-ZA11-HA15-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2025, č. j. OAM-520/ZA-ZA11-HA15-2025, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně se žalobce domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně namítl, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a to stran určení příslušnosti České republiky k meritornímu rozhodnutí o předmětné žádosti žalobce o mezinárodní ochranu dle kritérií uvedených v kapitole III. nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „nařízení č. 604/2013“). Žalobce v této souvislosti zmínil, že „*měl pravděpodobně povolení k pobytu v Maďarsku*“, z jehož území přicestovat v březnu 2025. K meritornímu rozhodnutí o dané žádosti by tedy dle jeho názoru mělo být příslušné Maďarsko.
3. Následně žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho problémy ve Vietnamu, které mu hrozí ze strany lichvářů. Žalovaný přitom v tomto ohledu opomenul fakt, že žalobce je v České republice, a není tudíž zřejmé, jak by se měl domáhat ochrany u orgánů Vietnamu a teprve poté požádat o azyl v České republice. Zároveň dle žalobce platí, že vrátil-li by se do Vietnamu a neúspěšně by se u tamních orgánů domáhal ochrany proti lichvářům, nastaly by přesně ty následky, před kterými se chce azylem v České republice ochránit. Žalovaný se tak ve věci dostatečně nezabýval tím, jaká je skutečná možnost domáhat se účinně ochrany práv pro oběti lichvy ve Vietnamu.
4. K použití informace Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“) ze dne 21. 1. 2025, č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP, žalobce konstatoval, že žalovaný nezohlednil vysokou míru korupce ve Vietnamu, která mu však musí být známa z jeho úřední činnosti. Dle tvrzení žalobce je zároveň všeobecně známou skutečností, že se v případě informování policie ve Vietnamu situace obětí lichvy výrazně zhorší (tj. systémová nemožnost domáhat se ochrany), a proto také odchází do zahraničí. Nadepsaná informace MZV pak dle žalobce neobsahuje žádné skutečnosti ohledně reálné vymahatelnosti práva pro oběti lichvy, pokud se obrátí na vietnamskou policii, která sama s lichváři spolupracuje. Žalovaný tak měl dokazování mj. doplnit o informace stran skutečné vymahatelnosti pro řešený případ relevantních práv obětí lichvy.
5. Žalobci tudíž měla být dle jeho názoru udělena alespoň doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě úvodem plně odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu, jakož i na vlastní odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zmínil též, že v posuzovaném případě postupoval v souladu se zákonem o azylu a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a proto nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, přičemž daný případ posoudil ve všech souvislostech, zabýval se tvrzeními žalobce v průběhu správního řízení a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Ve vztahu k žalobci nicméně nezjistil jakékoliv důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné ze stanovených forem.
7. Během správního řízení bylo žalovaným zjištěno, že hlavní motivací žalobce pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je získání legálního pobytu v České republice s cílem zapojit se do pracovního procesu (resp. možnost splatit dluhy ve Vietnamu), což však nepředstavuje relevantní důvod pro udělení azylu. Účel předmětné žádosti o mezinárodní ochranu je tedy dle žalovaného toliko ekonomický a pobytový. Ohrožení ze strany lichvářů (tj. nestátních aktérů) je zároveň v zásadě kriminální povahy, nikoliv politické či perzekuční. Pro udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezinárodní ochrany je poté klíčové, zda země původu není schopna či ochotna poskytnout žalobci ochranu. Žalobcem tvrzené ohrožení ze strany lichvářů nicméně nedosahuje intenzity perzekuce, přičemž nebylo zjištěno (mj. z informací MZV), že by žalobce ve Vietnamu neměl k dispozici funkční státní ochranné mechanismy. Z tohoto důvodu nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, což žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil.

8. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 1 měsíce ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 6. 5. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dne 21. 5. 2025 poskytl údaje potřebné k této žádosti (za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka). Konkrétně sdělil, že se narodil dne X v provincii Quang Binh (Vietnamská socialistická republika), je vietnamské státní příslušnosti, národnosti kinh, bez vyznání a politického přesvědčení, přičemž nikdy nebyl členem politické strany či hnutí ani politicky aktivní. Žalobce dále uvedl, že je svobodný a bezdětný. Ve Vietnamu bydlel s rodiči v jejich rodinném domě. Z Vietnamu vycestoval letecky dne 18. 9. 2024 do Maďarska, poté v březnu 2025 přicestoval vlakem do České republiky. Sdělil, že měl v Maďarsku pracovní vízum platné od 21. 8. 2024 do 7. 11. 2024 (viz též kopie cestovního dokladu žalobce založená ve spisové dokumentaci). O mezinárodní ochranu dříve nikde nepožádal. Zmínil také, že je zcela zdrav a nikdy nebyl trestně stíhán. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že v Maďarsku nebyla žádná práce, kterou mu slíbila vietnamská pracovní agentura. Následně proto přicestoval do České republiky, aby si zde vydělal, neboť si vzal na pracovní vízum velkou půjčku. Jiné důvody pro danou žádost nemá.
13. Z předávacího protokolu Policie České republiky ze dne 6. 5. 2025 se zároveň podává, že byl žalobce lustrován dle cestovního dokladu a ztotožněn podle AFIS, Eurodac a IS PČR. Výsledek v systému Eurodac byl negativní. K žalobci bylo zjištěno správní vyhoštění na tři

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

roky dle rozhodnutí č. j. KRPU-70486/ČJ-2025-040022-SV (s nabytím právní moci dne 23. 4. 2025). Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 10. 4. 2025, č. j. KRPU-70486-17/ČJ-2025-040022, pak plyne, že žalobce ve Vietnamu bydlel s rodiči a sourozenci v rodinném domě. V České republice vykonával do dne kontroly Policií České republiky tzv. „práci na černo“, proto také před policisty utíkal. Na území České republiky si chtěl vydělat na úhradu dluhů ve Vietnamu. Z Vietnamu vycestoval do Maďarska, poté do Polska a následně přicestoval do České republiky. Žádost o pobyt podal pouze v Maďarsku a o mezinárodní ochranu mimo Českou republiku nikde nepožádal. V České republice ani na území Evropské unie se nezdržují žádní jeho rodinní příslušníci a jiné blízké osoby. Ekonomické, sociální ani kulturní vazby zde žalobce rovněž nemá. Vietnam má žalobce „rád“, je to jeho rodná země a má tam rodinu. Politická situace je ve Vietnamu dle žalobce dobrá a ekonomická situace se zlepšuje. O žádných překážkách v návratu do jeho domovské země žalobce nevěděl, není ohrožen na životě a nic mu tam nehrozí. Nelidské a ponižující zacházení či trest (popř. zbavení svobody) mu ve Vietnamu také nehrozí. Právo na osobní bezpečnost a účinnou právní ochranu (popř. nezávislý soud) je mu ve státě původu zaručeno. Žalobce současně konstatoval, že je zdravý a chce se dobrovolně vrátit do Vietnamu; pouze by chtěl v České republice vydělat peníze na úhradu dluhu.

14. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 5. 2025 žalobce nejprve uvedl (za přítomnosti svého právního zástupce a tlumočníka vietnamského jazyka), že ho napadlo požádat o mezinárodní ochranu až v České republice (konkrétně „před dvěma týdny“), neboť dříve v Maďarsku nenašel žádnou práci. Domnívá se, že by v České republice na základě žádosti o mezinárodní ochranu mohl nějakou dobu zůstat, najít si práci a vydělat peníze na úhradu velkého dluhu. Zmínil, že v jeho domovském státě žijí jeho rodiče a sourozenci, s nimiž je v kontaktu. Vycestování z Vietnamu pro něj bylo zcela bezproblémové. Aktuálně se obává, že by po návratu do země původu nemohl uhradit dlužné peníze, a tudíž by jej věřitelé mohli zmlátit nebo mu vyhrožovat. Česká republika by mu tedy mohla pomoci, aby si zde vydělal peníze na splacení dluhu, resp. aby neměl ve Vietnamu problémy s věřiteli. S policií, bezpečnostními či státními orgány, popř. soudy, v domovském státě žádné problémy neměl. Stejně tak neměl ve Vietnamu žádné jiné problémy. Ke svým tvrzením nic doložit nechtěl, resp. žádné dokumenty, doklady nebo materiály.
15. Ve spisové dokumentaci je založen také doklad o zajištění ubytování žalobce ze dne 6. 5. 2025 na adrese jeho aktuálního pobytu v Ústí nad Labem a opis z evidence rejstříku trestů žalobce bez záznamu o jeho odsouzení. Dále je ve správním spisu Informace MZV ze dne 21. 1. 2025, Vietnam – půjčky, úvěry a lichva; a Informace OAMP ze dne 23. 5. 2025, Vietnam – bezpečnostní a politická situace v zemi.
16. Žalobce byl poté žalovaným vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci daného řízení o udělení mezinárodní ochrany (doručeno dne 4. 6. 2025), avšak se k tomuto úkonu nedostavil, resp. tohoto práva nevyužil (viz úřední záznam ze dne 19. 6. 2025).
17. Dne 1. 8. 2025 tak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 27. 8. 2025.
18. V souvislosti se samotným obsahem žalobní argumentace zdejší soud úvodem vlastního hodnocení věci zdůrazňuje závěry plynoucí z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008- 78, že „*míra precizace žalobních bodů*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).

19. Soud se tedy ve světle shora citované judikatury nejprve zabýval povšechnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval toliko v tom, že v napadeném rozhodnutí nebylo přezkoumatelným způsobem vyloženo určení příslušnosti České republiky (namísto Maďarska) k meritornímu rozhodnutí o předmětné žádosti o mezinárodní ochranu dle kritérií uvedených v kapitole III. nařízení č. 604/2013.
20. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
21. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 122/2022-56). Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „*účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. (...) Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává prima facie jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje-li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53).“ (srov. také rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7).*

22. V souvislosti s předmětnou námitkou soud dále upozorňuje na skutečnost, že sám žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v České republice (nikoliv v Maďarsku, jehož pracovním vízem dříve disponoval; ostatně o Maďarsku se v kontextu jeho pracovní situace v řízení vyjadřoval negativně), přičemž v průběhu správního řízení před žalovaným opakovaně uváděl (resp. žádal), že by chtěl právě v České republice zůstat, aby mohl vydělat peníze na úhradu svých dluhů ve Vietnamu. V průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu tak žalobce nijak nezmínil, že by Česká republika neměla být příslušná k posuzování předmětné žádosti o mezinárodní ochranu. Naopak se výslovně dovolával toho, aby mu byla mezinárodní ochrana udělena v České republice; toho se navíc dovolává i dalších částech aktuálně uplatněné žalobní argumentace. Žalobní tvrzení je tak třeba v této souvislosti shledat za nekonzistentní (resp. za protichůdná) a nelogická, neboť žalobce na jedné straně naprosto obecným způsobem poukazuje na možnou příslušnost jiného státu (Maďarska) k posouzení jeho žádosti, avšak se současně domáhá udělení mezinárodní ochrany právě v České republice.
23. Nutno též opětovně zdůraznit, že sám žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice a ustanovení kapitoly III. nařízení č. 604/2013 by se z pohledu České republiky uplatnila až tehdy, pokud by Česká republika měla v úmyslu, a to ve lhůtách k tomu odkazovaným nařízením stanovených, požádat jiný členský stát Evropské unie, aby daný případ převzal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 Azs 15/2015-50). Tak tomu ovšem není, a navíc se žalobce (naopak) od začátku správního řízení snažil docílit posouzení podané žádosti o azyl v České republice, čemuž nasvědčuje i jeho další argumentace uvedená v žalobě, jak už bylo soudem dříve rekapitulováno.
24. K tomu je třeba dále doplnit, že žalobce v této blíže nespecifikované námitce zcela opomenul fakt, že dle čl. 21 nařízení č. 604/2013 platí, že *„pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána ve smyslu čl. 20 odst. 2, požádat druhý členský stát, aby žadatele převzal. Pokud není žádost o převzetí žadatele předložena ve lhůtách stanovených v prvním a druhém pododstavci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém byla žádost podána.“* Z obsahu správního spisu vedeného ve věci přitom nijak nevyplývá, že by se žalovaný domníval, že je k posouzení žádosti žalobce příslušný jiný členský stát (konkrétně Maďarsko), a že by tudíž požádal tento jiný členský stát (Maďarsko) o převzetí žalobce ve smyslu nařízení č. 604/2013, nadto nejpozději do 3 měsíců ode dne podání dotčené žádosti (pozn. soudu – žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 6. 5. 2025). Vzhledem k dříve popsanému tak nebylo možno v projednávaném případě shledat, že by Česká republika nebyla příslušná k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení č. 604/2013.
25. Vycházeje ze všeho výše konstatovaného je pak v řešené věci třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí ve spojení s obsahem správního spisu je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaný v projednávané věci podle názoru soudu dostal, neboť srozumitelně popsal jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu nevyhověl. Žalobce přitom námitku stran příslušnosti České republiky k meritornímu rozhodnutí o předmětné žádosti o mezinárodní ochranu dle kritérií uvedených v kapitole III. nařízení č. 604/2013 uplatnil poprvé až v podané žalobě, a tudíž dle soudu nebylo důvodu, aby se žalovaný touto otázkou, za situace zřejmým

způsobem podávající se z obsahu spisové dokumentace, v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně zabýval. Soud totiž v tomto kontextu vyhodnotil, že správní spis vedený v posuzovaném případě dává *prima facie* jednoznačnou odpověď na otázku týkající se určení příslušnosti České republiky k meritornímu rozhodnutí o žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž ji sám žalobce v průběhu řízení neučinil spornou. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, a tudíž jej vyhodnotil přezkoumatelným.

26. Ke značně obecné námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, pak soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2024, č. j. 7 Azs 128/2024-58, ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 195/2024-36, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39). V kontextu žalobcem učiněné výpovědi ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu tak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí za zcela dostatečné ve smyslu § 3 správního řádu, přičemž zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti soud poukazuje i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„řízení o udělení azylu je specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl brají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s nadepsanou judikaturou Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a dodává, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem zabýval veškerými relevantními skutečnostmi, které jej v řešeném případě vedly k neudělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. K tomu soud dodává, že pokud žalobce ve správním řízení seznatelně uvedl pouze ekonomické důvody (konkrétně získání finančních prostředků na úhradu dluhu ve Vietnamu, aby neměl „problémy“ s věřiteli), pro které se obává návratu do země původu, bez toho, aniž by dále popsal jakékoliv azylově relevantní potíže, lze konstatovat, že požadavkům výše uvedené judikatury stran zjišťování skutkového stavu žalovaný dostál (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2025, č. j. 22 Azs 84/2025-32). Zmínil-li přitom žalobce v podané žalobě, a to bez bližší specifikace, že se žalovaný dostatečně nezabýval jeho problémy s věřiteli (resp. že tyto nebyly správně vyhodnoceny), pak žalobce zjevně účelově pominul komplexní odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde byla otázka jeho dluhu ve Vietnamu a strachu z věřitelů obsáhle hodnocena (viz str. 3 a násl. napadeného rozhodnutí). Soudu poté není vůbec zřejmé směřování naprosto obecného tvrzení žalobce o tom, že žalovaný ve věci neměl zohlednit ani vysokou míru korupce ve Vietnamu, neboť z této prosté věty nelze nijak dovodit konkrétní azylově relevantní okolnosti dopadající na případ žalobce, resp. jaký má možná korupce ve Vietnamu dopad přímo na jeho osobu v kontextu potřeby udělení mezinárodní ochrany (pozn. soudu – soud není oprávněn za žalobce jakkoliv domýšlet jeho argumentaci).
27. Co se pak v tomto ohledu týče námitky žalobce, že informace MZV ze dne 21. 1. 2025, č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP, neobsahuje žádné skutečnosti ohledně reálné vymahatelnosti práva pro oběti lichvy ve Vietnamu, pak ani tomuto povšechnému tvrzení soud nepřisvědčil. Naproti tomu soud konstatuje, že je v této informaci, která byla podkladem pro napadené rozhodnutí (pozn. soudu – založena ve správním spise),

srozumitelně, přehledně a jasně popsáno, že jsou tzv. „úvěry na černo“ považovány za vybočení ze zákona, přičemž jsou vietnamskými úřady řešeny – v rámci trestního i civilního zákoníku – a vnímány jako nežádoucí. Vietnam tak aktuálně disponuje dostatečnou legislativou zaměřenou proti lichvě – v odkazované informaci byla též citována příslušná ustanovení občanského a trestního zákoníku. V praxi jsou tedy ve Vietnamu případy lichvy stíhány. Dlužník k ochraně před lichvou může ve Vietnamu využít jak ochrany poskytované civilními soudy, tak se může obrátit i na orgány činné v trestním řízení (konkrétně na trestní soudy, prokuraturu a zejména na policii). Oběť lichvy zároveň není dle odkazované informace jakkoliv postihována za uzavření takového úvěru. Nadepsanou námitku proto zdejší soud neshledal důvodnou, neboť z předmětné informace MZV najisto vyplývají skutečnosti svědčící o tom, že Vietnam disponuje právní úpravou (civilní i trestní) reagující právě na případy lichvy, která obětem poskytuje reálnou možnost ochrany. Na tomto základě soud rovněž uvádí, že tvrzení žalobce o tom, že se v případě informování policie ve Vietnamu situace obětí lichvy výrazně zhorší, je toliko jeho prostou fabulací (resp. ničím nedoložené), přičemž vietnamské orgány dle informace MZV ze dne 21. 1. 2025 případy lichvy v praxi stíhají, a oběti lichvy tudíž mají dostupnou možnost ochrany před takovým jednáním; nadto mají oběti lichvy zjevně možnost obrátit se nejen na policii, ale též přímo na prokuraturu, trestní soud nebo soud civilní. Za daného stavu, resp. vzhledem k nekonkrétním a značně spekulativním tvrzením žalobce uplatněným ve správním řízení, proto nebylo relevantního důvodu, pro který by měl žalovaný ve věci dále doplňovat informace o vymahatelnosti práv obětí lichvy.

28. Nutno též připomenout, že se ze správního spisu jasně podává fakt, že žalobce, ač byl k seznámení s podklady pro rozhodnutí řádně předvolán, tohoto práva nevyužil – nedostavil se k tomuto seznámení. Za daného stavu tak soud pokládá žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu účelovým a nepřípadným.
29. V návaznosti na shora popsané pak soud konstatuje, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze ekonomické důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez dalšího považovat za relevantní z hlediska důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004-43, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2024, č. j. 5 Azs 26/2024-15). Mají-li ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další rozhodné okolnosti; např. musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň musí být skutečně výsledkem jeho pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69, a ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26).
30. Jak již bylo v podrobnostech dříve uvedeno, žalobce v daném správním řízení toliko uvedl, že chce v České republice pracovat, aby mohl splatit dluh u věřitelů ve Vietnamu, což výslovně označil za jediný důvod pro podání předmětné žádosti o mezinárodní ochranu. Jednalo se tak o jediný tvrzený problém žalobce. Zmínil-li přitom žalobce strach z věřitelů, pro případ nesplacení dluhu, a to až k přímé otázce žalovaného dne 21. 5. 2024, přičemž dříve dne 10. 4. 2025 výslovně uvedl, že o žádných překážkách v návratu do jeho domovské země neví, není ohrožen na životě a nic mu tam nehrozí, pak k tomu žalobce (nově) doplnil pouze to, že mu věřitelé „můžou“ vyhrožovat nebo jej zmlátit. Z těchto okolností je tudíž dle soudu naprosto zřejmé, že žalovaný ve věci postupoval logicky a správně, posoudil-li

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důvody tvrzené žalobcem jako ryze ekonomické a jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyhověl – tj. žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b, jak se v podrobnostech podává z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

31. Pokud tedy žalobce ve věci zcela obecným způsobem naznačil strach z věřitelů ve smyslu azylově relevantních důvodů – tj. v důsledku blíže nespecifikovaného skutečného nebezpečí vážné újmy s tím, že nemůže využít ochrany státu, aniž by toto tvrzení jakkoliv ozřejmil, nelze mu v této části žalobní argumentace přisvědčit. V průběhu správního řízení totiž žalobce nijak netvrdil, že by mu jeho věřitelé skutečně vyhrožovali jednáním, jež by mohlo představovat pronásledování nebo mu způsobit vážnou újmu, když v tomto ohledu uvedl toliko prosté fabulace o hypotetickém budoucím ději. S vlastním (blíže nespecifikovaným) dluhem a věřiteli přitom žalobce dosud žádné reálné problémy neměl. V této souvislosti se také nikdy neobrátil s žádostí o pomoc či ochranu na orgány svého domovského státu, přičemž vypověděl, že ve Vietnamu žádné jiné problémy neměl, a to ani se státními úřady.
32. Nutno poukázat též na fakt, že dle obsahu protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný před provedením pohovoru žalobce poučil, že má ke své žádosti uvádět úplné a pravdivé informace. Žalobce k tomu potvrdil, že danému poučení porozuměl a nevyžadoval bližší vysvětlení, což lze dovodit i z jeho odpovědi na otázky, které mu byly při pohovoru položeny srozumitelným způsobem. Žalovaný poté neměl s ohledem na žalobcova zcela jasná tvrzení důvod z vlastní iniciativy zjišťovat jakékoliv další skutečnosti, nad rámec informací vztahujících se přímo k jeho výpovědi, jak se tyto podávají už z obsahu správního spisu.
33. Podle hodnocení soudu tak žalobce ve správním řízení neuvedl jakoukoliv azylově relevantní obavu z jednání svých věřitelů (např. skutečné vyhrožování či pronásledování žalobce a odmítnutí pomoci vietnamskými státními orgány). Lze tedy uzavřít, že uvedl-li žalobce (nadto nekonkrétně) pouze ekonomické důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, pak zjevně nebyly splněny zákonné předpoklady pro její udělení.
34. Jestliže žalobce až v podané žalobě toliko naznačil, že mu státní orgány v zemi původu nebudou schopny či ochotny zajistit potřebnou ochranu před jeho věřiteli a k tomu rovněž zcela obecně zmínil, že jsou úvěry od nelicencovaných subjektů ve Vietnamu rozšířeným problémem, z čehož dovozoval možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, pak zdejší soud s odkazem na již výše konstatované skutečnosti i v tomto směru poznamenává, že se z obsahu správního spisu nijak nepodává, že by se sám žalobce na vietnamské státní orgány s žádostí o řešení jím popisované situace skutečně obrátil a že by mu případně potřebná ochrana byla státními orgány odmítnuta.
35. Soud v tomto ohledu doplňuje, že se ve věci seznatelně jednalo o tvrzené nebezpečí vážné újmy ze strany nestátního původce – tj. soukromých osob. Judikatura Nejvyššího správního soudu stran hrozící újmy od soukromých osob (zde věřitelů žalobce) jako důvodu pro udělení doplňkové ochrany je přitom ustálena na tom, že je podstatné, zda v zemi původu existuje systém účinné ochrany před takovou újmou. Žadatel se pak zásadně musí obrátit na orgány země původu, aby mu poskytly ochranu před jednáním soukromých osob, a teprve při její nedostupnosti je možné újmu ze strany soukromých osob považovat za významnou pro rozhodování o mezinárodní ochraně. Možno k tomu poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého pro to, „aby bylo možné sledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Zdejší soud pro doplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvádí též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, sp. zn. 5 Azs 7/2004: „*Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu.*“ (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87, či usnesení téhož soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 172/2018-28, nebo ze dne 13. 4. 2021, č. j. 6 Azs 139/2019-61).

36. Žalobce nicméně v podané žalobě pouze obecně nastínil, že je ve Vietnamu rozšířená korupce. Ohledně pomoci orgánů státu ve vztahu k možnému nebezpečí konkrétně ze strany jeho věřitelů, však žalobce nic netvrdil. Žalovaný tak vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu i v této části (viz Informace MZV ze dne 21. 1. 2025, Vietnam – půjčky, úvěry a lichva). Námitku směřující k udělení doplňkové ochrany z důvodu, že by žalobci při návratu do Vietnamu hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, tak soud shledal rovněž nedůvodnou. Jinak řečeno, pouhé tvrzení (resp. fabulace) žalobce o nebezpečí jeho pronásledování ze strany soukromých osob rozhodně nenaplnovalo žádnou z forem mezinárodní ochrany.
37. Závěrem soud pro úplnost zdůrazňuje, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů, a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (např. osobních) v zemi původu. Sám žalobce přitom ve věci vypověděl, že z Vietnamu vycestoval bez potíží za prací do Maďarska už v roce 2024, přičemž do České republiky přijel za lepšími výdělky v březnu 2025 a předmětnou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 6. 5. 2025 (nadto poté, co byl kontrolován Policií České republiky v rámci výkonu tzv. „práce na černo“). Udělení azylu lze však aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonných podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). K tomu lze odkázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93, ve kterém bylo vysloveno, že „[d]le ustálené judikatury je poskytnutí azylu zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem.“
38. Lze tudíž shrnout, že žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, jakož ani v řízení před soudem, neuvedl žádné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechna tvrzení žalobce ve spojení s podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, přičemž tyto následně vyhodnotil a vztáhl je právě k situaci žalobce, na kterou logicky, řádně a v úplnosti reagoval.
39. Z výše uvedeného tak vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů proto soud shledal podanou žalobu za nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.

40. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 25. listopadu 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce